

Arrest

nr. 302 111 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 november 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Libië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 26 juni 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidig tweede verzoek om internationale

bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoeker niet te kunnen terugkeren naar Libië uit vrees door de milities gedood te worden omdat zijn vader militair was onder het Khadaffi-regime. De commissaris-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn aangehaalde motieven en omdat de situatie in Libië voor verzoeker niet noopte tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 282 085 van 16 december 2022.

In het kader van zijn huidig volgend verzoek blijft hij bij de feiten die hij in het kader van zijn vorige verzoeken reeds uiteengezet heeft en verklaart hij dat zijn moeder en kleine zussen en broers in Tunesië zijn. Hij stelt dat hij dit keer bewijsstukken heeft die zijn problemen omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader bevestigen. Hij legt de volgende stukken neer: twee medische rapporten in het Arabisch over zijn broer E. (een origineel en een kopie), een foto van het document van aankomst van zijn broer Az. in Duitsland, kopieën van de eerste pagina's van de Libische paspoorten van verzoeker zelf en van Al.A.A.A., R.A.A.A., S.A.A.A., S.A.M.A., Ab.A.A.A. en A.A.M.A., zijn geboorteakte, kopieën van medische documenten in het Turks van Al.A., foto's van de verwondingen van zijn broer, kopieën van twee politieverklaringen met vertaling, een kopie van een getuigenverklaring met vertaling, een kopie van de overlijdensakte van zijn vader met vertaling, een kopie van een brief van het politiebureau van Wazin met vertaling, twee medische rapporten opgesteld in België over zijn broer E. van 6 maart 2023, twee foto's van de vernielingen van een huis en auto en een militaire badge van zijn vader.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten neerlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. De door verzoeker bijgebrachte stukken worden voorts inhoudelijk onderzocht waarbij de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat deze stukken wegens hun inhoud en zeer beperkte bewijswaarde de eerder gedane beoordeling omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven niet kunnen ombuigen.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Zo beperkt verzoeker zich tot het stellen dat het niet volstaat te verwijzen naar zijn eerdere verzoek. De Raad wijst er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beweringen van verzoeker als zou de commissaris-generaal de nieuwe verklaringen en bijgebrachte stukken niet hebben onderzocht, mist voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissing (zoals samengevat onder punt 4) onmiskenbaar blijkt dat deze verklaringen en documenten wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers huidige tweede verzoek.

Het volharden in eerder afgelegde verklaringen, volstaat niet in de eerder gedane beoordeling door zowel het CGVS als de Raad in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek omtrent zijn voorgehouden problemen in een ander daglicht te stellen. Door louter te verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten en de aangaande bevindingen van de commissaris-generaal tegen te spreken, slaagt verzoeker er evenmin in deze pertinente vaststellingen omtrent deze documenten te ontcrachten of te weerleggen.

Uit de overlijdensakte van zijn vader kan overigens geenszins besloten worden dat hij is vermoord in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden, laat staan dat zijn overlijden verband houdt met verzoekers persoonlijke problemen. Vermits in het kader van zijn eerste verzoek reeds werd geconcludeerd dat zijn verklaringen over de dood van zijn vader dermate vaag waren, kan deze overlijdensakte niet volstaan om de door verzoeker geschetste omstandigheden waarin dit overlijden zou zijn plaatsgevonden te staven. Hetzelfde geldt voor de militaire badge van zijn vader. Los van het feit dat deze badge een louter geplastificeerd document betreft dat eenvoudig te manipuleren is, zegt dit document niets over de beweerdde problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid en kan hieruit niet afgeleid worden dat de beweerdde problemen met de milities op enige waarheid berusten. Deze badge kan bovendien de vage en oppervlakkige verklaringen die verzoeker in het verleden over zijn vaders militaire carrière heeft afgelegd, niet wegnemen. Zo wist hij niet welke militaire rang zijn vader had of wat zijn precieze functie bij het leger was, noch was hij op de hoogte bij welke divisie, brigade of bataljon hij zat en in welke regio hij werkzaam was.

In het kader van zijn vorig beschermingsverzoek werd onder meer ook vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen aflegde over de ontmoeting die zijn vader met het leger van Haftar zou hebben gehad, hij niet weet wanneer hij voor het laatst zijn vader gezien heeft, verzoeker en zijn broer E. tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben omtrent het gegeven of hun moeder en broers zich al dan niet in Tunesië bevinden, verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over het moment waarop ze vernomen hebben dat hun huis in brand was gestoken, hij en zijn broer er niet in geslaagd waren om een zicht te bieden op E's studies en werk in Libië waardoor er een vermoeden is dat zij iets achterhouden, en verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over hun effectieve woonplaats in Libië voorafgaand aan hun vertrek uit het land.

Gelet op verzoekers eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de problemen die hij zou hebben gekend omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader en het gegeven dat nergens uit de overlijdensakte en badge afgeleid kan worden dat zij hierom problemen hebben gekend, kunnen deze stukken niet volstaan om aan te tonen dat hij door de milities dreigt gedood te worden bij een terugkeer naar Libië.

De Raad sluit zich voorts aan waar in de bestreden beslissing wordt gesteld: "Wat betreft de medische rapporten in het Arabisch van uw broer E.(...), de medische documenten van E.(...) die werden opgesteld in België en de medische documenten opgesteld in het Turks over uw broer Al.(...), dient opgemerkt dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn, te meer het letsels betreffen waarvan niet wordt aangetoond dat deze eventueel niet op andere wijzen en/of in andere omstandigheden kunnen worden opgelopen. Deze medische stukken hebben dan ook geen bewijswaarde. De foto waarvan u verklaart dat uw broer met zijn verwondingen erop afgebeeld staat, kan evenmin in overweging worden genomen daar geen uitsluitel kan worden gegeven van de identiteit van de persoon op de foto, laat staan van de omstandigheden waarin deze verwondingen zouden zijn opgelopen voor zover ze niet zouden geënsceeneerd zijn. Wat betreft de foto's van de vernielde auto en

vernieldde woning, dient opgemerkt dat deze evenmin uw geloofwaardigheid kunnen herstellen daar deze foto's geenszins een bewijs kunnen worden van de oorzaak van deze schade. De neergelegde foto's bevatten voorts slechts een momentopname of kunnen eenvoudigweg in scène gezet zijn. Het bewijs van aankomst in Duitsland van uw broer Az. (...) kan hoogstens een indicatie zijn dat uw broer in Duitsland om internationale bescherming heeft verzocht, niets meer en niets minder. (...) De twee politieverklaringen en getuigenverklaring zijn louter een weergave van wat uw broer E. (...) aan de Libische politie heeft verklaard inzake de moord op uw vader, de vernieling van zijn voertuig, de brandstichting in jullie woning en de slagen die hij van een militie heeft gekregen, dus het is evident dat deze stukken geen objectieve bewijswaarde hebben daar zij louter een neerslag zijn van zijn verklaringen en hieraan geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de kopieën van de eerste pagina's van de Libische paspoorten van Al.A.A.A.(...), R.A.A.A.(...), S.A.A.A.(...), S.A.M.A.(...), Ab.A.A.A.(...) en A.A.M.A.(...) dient ook in dezer aangestipt dat deze stukken slechts een beperkte bewijswaarde hebben daar de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kunnen deze stukken hoogstens een indicatie zijn van de identiteit van deze personen maar geen bewijs vormen dat u een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Uw geboorteakte en kopie van de eerste pagina van uw paspoort had u reeds neergelegd in het kader van uw eerste verzoek dus deze stukken worden hier niet in overweging genomen."

Gelet op deze pertinente vaststellingen wordt er door de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, weldegelijk een (inhoudelijk) onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten, en wordt door verweerder niet louter gesteld dat de documenten geen bewijswaarde zouden toekomen omdat het fotokopieën zouden betreffen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat hij door de militia's dreigt gedood te worden bij een terugkeer naar Libië.

6. Verzoeker haalt aan dat hij Libië verliet meer dan twee jaar geleden, sindsdien niet meer terugkeerde, steeds in Europa verbleef, nadat hij Libië diende te verlaten, en hierdoor dreigt gevisieerd te worden. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij bij terugkeer naar Libië omwille van afwezigheid uit Libië en zijn verblijf in Europa zou worden gevisieerd, merkt de Raad op dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit dit enigszins zou blijken, noch enige objectieve landeninformatie die zulk betoog ondersteunt.

7. Voorts verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar de humanitaire situatie in Libië. De Raad merkt op dat verzoeker het "recent rapport van 25 mei 2022 van het "UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs" (stuk 3)" met bijhorend betoog, reeds heeft gevoegd aan en aangehaald in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van zijn beroepsprocedure tegen zijn eerste weigeringsbeslissing. In het arrest nr. 282 085 van 16 december 2022 heeft de Raad dit stuk met bijhorend betoog reeds beoordeeld.

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de beoordeling, in het kader van zijn vorig verzoek, uit het arrest nr. 282 085 van 16 december 2022: "In de huidige stand van zaken is er geen sprake van een "uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980". Uit alle informatie die door beide partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Voorts maakt de verzoekende partij, die een alleenstaande gezonde jonge man is, geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

9. Verzoeker klaagt nog aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

11. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat inzake verzoekers broer bij arrest nr. 282 085 van 16 december 2022 tot eenzelfde conclusie werd gekomen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1742 legt de eed af en tolkt Arabisch – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoeker te volharden in zijn standpunten. Hij wijst erop dat hij een hele reeks documenten (medisch, identiteitsdocumenten, stukken uit Duitsland, verklaringen, ...) heeft overgemaakt en dat zijn aanvullende verklaringen ter gelegenheid van het thans voorliggende verzoek consistent zijn met zijn eerder afgelegde verklaringen, hetgeen ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker stelt dat de verwerende partij de door hem overgemaakte stukken ten onrechte niet heeft aanvaard als zijnde bewijskrachtig, ook omdat al deze elementen samen moeten worden bekeken met zijn vorige verklaringen in het eerste beschermingsverzoek, wat niet is gebeurd. Voor wat de situatie in Libië betreft, stelt verzoeker er bij terugkeer riskeert te worden vermoord: het huis van zijn ouders werd in brand gestoken en ook het werk van zijn vader voor krijgssheer Haftar dreigt bijkomend problemen op te leveren. Naar deze actuele situatie werd onvoldoende onderzoek gevoerd door de verwerende partij en de analyse van de humanitaire situatie die de Raad maakt in zijn beschikking volstaat niet, daar deze is gebaseerd op informatie die reeds dateert van december 2022. De combinatie van al deze elementen maakt dat onterecht wordt besloten tot de onontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek. Verder bevraagd door de voorzitter, wijst verzoeker op de negatieve impact van de bestreden beslissing op zijn fysieke gezondheid en licht hij toe dat ook zijn broer, met wie hij samenwoont, in België een beschermingsverzoek heeft ingediend.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormeld betoog, geen concrete en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 31 oktober 2023.

5.1. Het betreft in casu een volgend, tweede verzoek om internationale bescherming in België, ingediend op 4 januari 2023, ofwel een tweetal weken na het arrest van de Raad van 16 december 2022 met nr. 282 085 in het kader van zijn vorig, eerste verzoek.

In de beschikking van 31 oktober 2023 wordt, in navolging van het CGVS, vastgesteld en concreet uiteengezet en omstandig toegelicht waarom *“Na lezing van het rechtsplegingsdossier [...] de Raad in navolging van de commissaris-generaal”* besluit *“dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.* De gronden die de Raad alzo doen oordelen staan eenvoudig te lezen in de beschikking.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker blijft hiertoe echter manifest in gebreke. Hij geeft weliswaar aan het niet eens te zijn met de gronden van de beschikking, maar hij gaat er totaal niet, laat staan concreet, op in en doet geen poging om de inhoud van de beschikking van een concrete repliek te voorzien.

Verzoekers argumentatie ter zitting betreft in wezen immers niets meer dan een loutere herhaling van zijn relaas en van verklaringen en argumenten die hij reeds eerder aanhaalde. Door louter al eerder aangehaalde elementen te herhalen en in eerdere standpunten te volharden, zonder echter een concrete repliek en een antwoord te formuleren op wat in de beschikking met betrekking tot die al eerder aangehaalde elementen wordt vastgesteld, slaagt verzoeker er vanzelfsprekend niet in aan die concrete vaststellingen afbreuk te doen.

5.2. Zoals eerder werd vastgesteld en uiteengezet in de beschikking, wordt wel degelijk rekening gehouden met de door verzoeker in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek aangebrachte nieuwe elementen en werden deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Zowel de door verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek afgelegde verklaringen als de door hem bij huidig tweede verzoek neergelegde documenten werden in rekening gebracht. Daarbij wordt geenszins louter en alleen verwezen naar zijn eerder verzoek waarbij tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas werd besloten, zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift, zoals eerder in de beschikking opgemerkt als volgt: *“Zo beperkt verzoeker zich tot het stellen dat het niet volstaat te verwijzen naar zijn eerdere verzoek. De Raad wijst er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beweringen van verzoeker als zou de commissaris-generaal de nieuwe verklaringen en bijgebrachte stukken niet hebben onderzocht, mist voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissing (zoals samengevat onder punt 4) onmiskenbaar blijkt dat deze verklaringen en documenten wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers huidige tweede verzoek.”*

De Raad herneemt voorts de grond in de beschikking, uiteengezet in punt 5, met name:

“Uit de overlijdensakte van zijn vader kan overigens geenszins besloten worden dat hij is vermoord in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden, laat staan dat zijn overlijden verband houdt met verzoekers persoonlijke problemen. Vermits in het kader van zijn eerste verzoek reeds werd geconcludeerd dat zijn verklaringen over de dood van zijn vader dermate vaag waren, kan deze overlijdensakte niet volstaan om de door verzoeker geschetste omstandigheden waarin dit overlijden zou zijn plaatsgevonden te staven. Hetzelfde geldt voor de militaire badge van zijn vader. Los van het feit dat deze badge een louter geplastificeerd document betreft dat eenvoudig te manipuleren is, zegt dit document niets over de beweerde problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid en kan hieruit niet afgeleid worden dat de beweerde problemen met de milities op enige waarheid berusten. Deze badge kan bovendien de vage en oppervlakkige verklaringen die verzoeker in het verleden over zijn vaders militaire carrière heeft afgelegd, niet wegnemen. Zo wist hij niet welke militaire rang zijn vader had of wat zijn precieze functie bij het leger was, noch was hij op de hoogte bij welke divisie, brigade of bataljon hij zat en in welke regio hij werkzaam was.

In het kader van zijn vorig beschermingsverzoek werd onder meer ook vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen aflegde over de ontmoeting die zijn vader met het leger van Haftar zou hebben gehad, hij niet weet wanneer hij voor het laatst zijn vader gezien heeft, verzoeker en zijn broer E. tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben omtrent het gegeven of hun moeder en broers zich al dan niet in Tunesië bevinden, verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over het moment waarop ze vernomen hebben dat hun huis in brand was gestoken, hij en zijn broer er niet in geslaagd waren om een zicht te bieden op E's studies en werk in Libië waardoor er een vermoeden is dat zij iets achterhouden, en verzoeker en zijn broer tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over hun effectieve woonplaats in Libië voorafgaand aan hun vertrek uit het land.

Gelet op verzoekers eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de problemen die hij zou hebben gekend omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader en het gegeven dat nergens uit de overlijdensakte en badge afgeleid kan worden dat zij hierom problemen hebben gekend, kunnen deze stukken niet volstaan om aan te tonen dat hij door de milities dreigt gedood te worden bij een terugkeer naar Libië.

De Raad sluit zich voorts aan waar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Wat betreft de medische rapporten in het Arabisch van uw broer E.(...), de medische documenten van E.(...) die werden opgesteld in België en de medische documenten opgesteld in het Turks over uw broer Al.(...), dient opgemerkt dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen*

verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn, te meer het letsels betreffen waarvan niet wordt aangetoond dat deze eventueel niet op andere wijzen en/of in andere omstandigheden kunnen worden opgelopen. Deze medische stukken hebben dan ook geen bewijswaarde. De foto waarvan u verklaart dat uw broer met zijn verwondingen erop afgebeeld staat, kan evenmin in overweging worden genomen daar geen uitsluitel kan worden gegeven van de identiteit van de persoon op de foto, laat staan van de omstandigheden waarin deze verwondingen zouden zijn opgelopen voor zover ze niet zouden geësceneerd zijn. Wat betreft de foto's van de vernielde auto en vernielde woning, dient opgemerkt dat deze evenmin uw geloofwaardigheid kunnen herstellen daar deze foto's geenszins een bewijs kunnen worden van de oorzaak van deze schade. De neergelegde foto's bevatten voorts slechts een momentopname of kunnen eenvoudigweg in scène gezet zijn. Het bewijs van aankomst in Duitsland van uw broer Az.(...) kan hoogstens een indicatie zijn dat uw broer in Duitsland om internationale bescherming heeft verzocht, niets meer en niets minder. (...) De twee politieverklaringen en getuigenverklaring zijn louter een weergave van wat uw broer E.(...) aan de Libische politie heeft verklaard inzake de moord op uw vader, de vernieling van zijn voertuig, de brandstichting in jullie woning en de slagen die hij van een militie heeft gekregen, dus het is evident dat deze stukken geen objectieve bewijswaarde hebben daar zij louter een neerslag zijn van zijn verklaringen en hieraan geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de kopieën van de eerste pagina's van de Libische paspoorten van Al.A.A.A.(...), R.A.A.A.(...), S.A.A.A.(...), S.A.M.A.(...), Ab.A.A.A.(...) en A.A.M.A.(...) dient ook in dezer aangestipt dat deze stukken slechts een beperkte bewijswaarde hebben daar de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kunnen deze stukken hoogstens een indicatie zijn van de identiteit van deze personen maar geen bewijs vormen dat u een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Uw geboorteakte en kopie van de eerste pagina van uw paspoort had u reeds neergelegd in het kader van uw eerste verzoek dus deze stukken worden hier niet in overweging genomen.”

Gelet op deze pertinente vaststellingen wordt er door de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, weldegelijk een (inhoudelijk) onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten, en wordt door verweerder niet louter gesteld dat de documenten geen bewijswaarde zouden toekomen omdat het fotokopieën zouden betreffen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat hij door de milities dreigt gedood te worden bij een terugkeer naar Libië.”

Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal en de Raad de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mogen beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Daarbij moet niet worden aangetoond dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben, quod in casu. Door louter te verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten en de aangaande bevindingen van de commissaris-generaal zeer algemeen tegen te spreken, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die deze bevindingen in een ander daglicht kunnen stellen en slaagt verzoeker er niet in voorgaande pertinente vaststellingen omtrent deze documenten te ontcrachten of te weerleggen.

Uit wat voorafgaat blijkt verder zeer duidelijk dat wel degelijk, zowel naar inhoud als naar vorm, concreet werd ingegaan op elk van de verschillende stukken die verzoeker heeft voorgelegd, en dat deze stukken samen met zijn verklaringen werden afgewogen tegen zijn verklaringen in het eerste beschermingsverzoek. Dat zijn aanvullende verklaringen afgelegd in het kader van huidig tweede beschermingsverzoek “*consistent zijn met zijn eerder afgelegde verklaringen*” volstaat op zich niet om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen wanneer deze verklaringen betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit een relaas dat in het kader van het eerste beschermingsverzoek niet geloofwaardig werd geacht. Het volharden in eerder afgelegde verklaringen, in casu de verwijzing naar het huis van zijn ouders dat in brand werd gestoken en het werk van zijn vader voor krijgsheer Haftar, volstaat niet in de eerder gedane beoordeling door zowel het CGVS als de Raad in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek omtrent zijn voorgehouden problemen in een ander daglicht te stellen. In zoverre verzoeker meent dat de verwerende partij de door hem overgemaakte stukken ten onrechte niet heeft aanvaard als zijnde bewijskrachtig, laat hij na om specifiek te duiden welke stukken niet als bewijskrachtig zouden zijn aangemerkt alsook concreet uiteen te zetten waarom dit ten onrechte zou zijn.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat volgende conclusie onterecht is: “*De door verzoeker bijgebrachte stukken worden voorts inhoudelijk onderzocht waarbij de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat*

deze stukken wegens hun inhoud en zeer beperkte bewijswaarde de eerder gedane beoordeling omtrent de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven niet kunnen ombuigen.”

Door ter zitting op algemene wijze op te werpen dat hij een hele reeks documenten (medisch, identiteitsdocumenten, stukken uit Duitsland, verklaringen, ...) heeft overgemaakt en dat zijn aanvullende verklaringen ter gelegenheid van het thans voorliggende verzoek consistent zijn met zijn eerder afgelegde verklaringen, hetgeen volgens hem ten onrechte niet in rekening zou zijn gebracht, gaat verzoeker aldus geheel voorbij aan, minstens gaat hij niet concreet in op, hetgeen omtrent de documenten en verklaringen van zijn huidig tweede beschermingsverzoek concreet wordt vastgesteld, ook rekening houdend met zijn verklaringen uit het eerste beschermingsverzoek.

5.3. Betreffende verzoekers opmerking ter zitting dat de analyse van de humanitaire situatie die de Raad maakt in zijn beschikking niet volstaat daar deze is gebaseerd op informatie die reeds dateert van december 2022, verwijst de Raad vooreerst naar de grond in de beschikking, in punt 7, waar wordt vastgesteld:

“Voorts verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar de humanitaire situatie in Libië. De Raad merkt op dat verzoeker het “recent rapport van 25 mei 2022 van het “UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs” (stuk 3)” met bijhorend betoog, reeds heeft gevoegd aan en aangehaald in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van zijn beroepsprocedure tegen zijn eerste weigeringsbeslissing. In het arrest nr. 282 085 van 16 december 2022 heeft de Raad dit stuk met bijhorend betoog reeds beoordeeld.”

Verzoeker betwist dit niet. Hij ontkent ter zitting niet dat zijn betoog in het verzoekschrift omtrent de humanitaire situatie in Libië een herhaling betreft van het betoog in het verzoekschrift dat hij eerder al indiende in het kader van zijn beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van zijn vorig, eerste verzoek en dat de Raad hierover in zijn arrest nr. 282 085 van 16 december 2022 al heeft geoordeeld.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen bijbrengt die op voormelde eerdere beoordeling een ander licht werpen. Verzoeker, die eraan voorbijgaat dat in casu bij huidig volgend verzoek de bewijslast in beginsel op hem rust, had de mogelijkheid om naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek zelf recentere informatie bij te brengen, hetgeen hij evenwel naliet, nu hij slechts informatie bijbrengt die hij al eerder in het kader van een vorig verzoek in de beroepsfase bijbracht en waarover reeds werd geoordeeld door de Raad. De Raad stelt daarnaast nog vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor in het kader van huidig volgend verzoek geen (enkele) melding maakte van de humanitaire situatie in zijn land van herkomst Libië. Verzoeker werd toen uitdrukkelijk gewezen op het belang om alle nieuwe elementen ter staving van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming aan te brengen, of toe te lichten waarom dat niet kan, maar repte toen met geen woord over de humanitaire situatie in Libië, ook en zelfs niet nadat hem op het einde van het gehoor expliciet werd gevraagd of er naast de door hem aangehaalde gegevens nog elementen zijn die hij wenste aan te brengen met betrekking tot zijn huidig volgend verzoek (zie Verklaring volgend verzoek van 5 juni 2023).

Verzoeker laat hoe dan ook na op voormelde grond, evenals de andere gronden van de beschikking, een ander licht te werpen.

5.4. Met betrekking tot verzoekers argument dat ook zijn broer, met wie hij samenwoont, in België een beschermingsverzoek heeft ingediend, werd in de beschikking al gewezen op het arrest van de Raad in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Bij eerder genoemd arrest nr. 282 085 van 16 december 2022 werd aan verzoekers broer internationale bescherming geweigerd.

Verzoeker beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de bestreden beslissing een negatieve impact heeft op zijn fysieke gezondheid, zonder echter voorts ook maar enigszins concreet in te gaan op de grond in de beschikking van 31 oktober 2023 en hierover enige inhoudelijke repliek te formuleren. Uit zijn algemene opmerking kan hoe dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker bij huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES